

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIĄ

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Visual C++ 6. Vademecum profesjonalisty

Autorzy: Richard C. Leinecker i Tom Archer

Tłumaczenie: Marcin Pancewicz

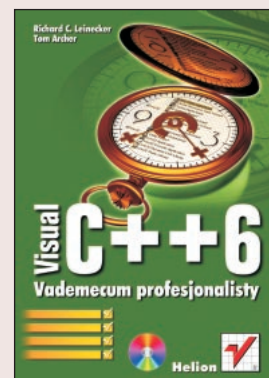
ISBN: 83-7197-260-1

Tytuł oryginału: [Visual C++ Bible](#)

Format: B5, stron: 1208

oprawa twarda

Zawiera CD-ROM

Jeśli potrafi to Visual C++, Ty także osiągniesz zamierzony efekt. Szybko opanujesz zdolności potrzebne do tworzenia zaawansowanych, komercyjnych aplikacji dla Windows i sieci WWW – poznasz wszystko, co jest do tego potrzebne, od podstaw tworzenia menu i obsługi myszy, przez technologię ODBC, DAO aż do własnych skryptów. Korzystając z książki zawodowych programistów Ricka Leineckera i Toma Archera – „Visual C++ 6. Vademecum profesjonalisty”, szybko zdobędziesz najświeższe informacje potrzebne do utrzymania się w czołówce najlepszych programistów.

Proponujemy Ci doskonałą lekturę, która pomoże w:

- opanowaniu ogólnych i szczegółowych technik programowania dla Windows – od menu do obsługi wyjątków i operacji wejścia-wyjścia;
- zwiększeniu możliwości obsługi baz danych za pomocą ODBC, klasy baz danych MFC, DAO, ADO oraz OLE DB;
- rozszerzeniu aplikacji o dynamicznie łączone biblioteki DLL oraz biblioteki innych programistów;
- lepszym wykorzystaniu MFC do tworzenia kontrolki ActiveX lub ATL do tworzenia kontrolki o bardzo małej objętości kodu;
- pisaniu dynamicznych aplikacji internetowych, aplikacji korzystających z klasy CHtmlView oraz aplikacji DHTML;
- poznaniu zaawansowanych możliwości pakietu Visual Studio, włącznie z makrami VBScript oraz kreatorami AppWizard stworzonymi przez użytkownika.

Na dołączonej do książki płytce CD-ROM znajdziesz rozbudowane narzędzia programistyczne oraz programy demonstracyjne, między innymi:

- Objective Grid, Objective Grid Lite, Objective Toolkit, Objective Chart, Objective Edit, Objective plug-in oraz Objective Diagram stworzone przez Stingray Software
- Ultimate Grid oraz Ultimate Wizard Factory stworzone przez Dundas Software
- BoundsChecker firmy Compuware NuMega Lab

A także pełne programy zademonstrowane w książce!

Wydawnictwo Helion
ul. Chopina 6
44-100 Gliwice
tel. (32)230-98-63
e-mail: helion@helion.pl

Spis treści

Część I Podstawy Visual C++

Rozdział 1. Zaczynamy	33
Co nowego pojawiło się w Visual C++ 6.0	34
Program HelloWorld1	35
Program HelloWorld2	38
Kontrolka ATL HelloWorld3	40
Podsumowanie	43
Rozdział 2. Korzystanie z zalet zintegrowanego środowiska programisty	45
Korzystanie ze zintegrowanego środowiska	45
Tworzenie pierwszego projektu	47
Dostosowywanie IDE	50
Przeglądanie aktualnych skrótów	50
Dodawanie, modyfikowanie i usuwanie skrótów	51
Korzystanie z pasków narzędzi	53
Wyświetlanie i ukrywanie pasków narzędzi	53
Dostosowywanie pasków narzędzi	54
Podsumowanie	54
Rozdział 3. Debugowanie: gdy aplikacja nie działa	55
Co każdy debugger posiadać powinien	56
Debugger zintegrowany z Visual Studio	57
Przygotowanie aplikacji do debuggowania	57
Korzystanie z debuggera podczas działania aplikacji	59
Okna debuggowania	60
Korzystanie z punktów wstrzymania i wykonywanie programu krok po kroku	64
Korzystanie z etykietek danych i okna szybkiego podglądu	67
Użycie okien wątków i wyjątków w trakcie debuggowania	67
Proste techniki debuggowania	69
Korzystanie z okien komunikatów w celu przyspieszenia debuggowania	69
Wyjście debuggera	69
Korzystanie z asercji	70
Zrzut obiektów	71
Klasa CMemoryState i wykrywanie wycieków pamięci	71
Komunikaty śledzenia MFC	72
Zdalne debuggowanie	72

Debuggowanie „just-in-time”	74
Debuggowanie typu „edit and continue”	74
Debuggowanie usług Windows NT	75
Podsumowanie	76
Rozdział 4. Poprawianie wydajności aplikacji	77
Optymalizowanie kodu	78
Wprowadzenie do profilowania	80
Podstawy profilowania aplikacji	82
Działanie Profilera	82
Rodzaje profilowania	83
Zaawansowane ustawienia Profilera	84
Włączanie profilowania w Visual C++ 6.0	84
Sterowanie profilowaniem z poziomu Visual Studio	85
Wybór funkcji do profilowania	86
Działanie programu PREP	86
Profilowanie czasu wykonywania funkcji	89
Profilowanie pokrycia funkcji	89
Opcje profilowania linii	90
Profilowanie pokrycia linii	91
Łączenie wyników działania Profilera	91
Eksportowanie danych z Profilera	92
Analizowanie danych Profilera	92
Zawartość globalnych rekordów informacyjnych	93
Lokalne rekordy informacyjne	94
Analizowanie statyki profilowania	95
Przetwarzanie wyników profilera w Excelu	96
Profilowanie bibliotek łączonych dynamicznie	96
Profilowanie komponentów ActiveX lub kontrolki ActiveX	96
Profilowanie kodu typu inline	98
Profilowanie aplikacji wielowątkowych	98
Profilowanie wydajności aplikacji	99
Użycie programu CAP do wyeliminowania powtórzonych wywołań	99
Profilowanie usług Windows NT	101
Podsumowanie	102
Rozdział 5. Inne narzędzia	103
Spy++	103
Dostosowywanie menu Tools	107
Inne operacje w menu Tools	108
Przeglądanie klas	109
Przeglądanie kodu źródłowego MFC	111
Podsumowanie	112

Część II Podstawy programowania Windows

Rozdział 6. Przegląd programowania w MFC	115
Co to jest MFC?	116
Filozofia MFC	117
Zalety płynące z wykorzystania MFC	117
Właściwości, właściwości, właściwości	119
Nadająca się do rozbudowy architektura	119

Hierarchia klas MFC	120
Usługi plików	120
Okna	120
Grafika	124
Obsługa baz danych	125
Nie używasz MFC?	125
Podsumowanie	126
Rozdział 7. Menu	127
Tworzenie i edycja menu	128
Tworzenie menu	129
Komunikaty menu w MFC	131
Klawisze akceleratorów	132
Polecenia wprowadzane poprzez klawiaturę	133
Definiowanie klawiszy akceleratorów	134
Wybór odpowiednich klawiszy akceleratorów	135
Korzystanie z kilku tabel akceleratorów	138
Dynamicznie zmieniane menu	140
Zakresy poleceń menu	140
Zmiana menu w czasie wykonania	141
Zmiana istniejącego menu	142
Stałe i tymczasowe mapy uchwytów	145
Menu kontekstowe	147
Podsumowanie	149
Rozdział 8. Mysz i klawiatura	151
Komunikaty wejściowe i stan systemu	152
Obsługa myszy	152
Tworzenie funkcji obsługi komunikatów myszy	153
Konwersja pomiędzy współrzędnymi ekranowymi a współrzędnymi okna	155
Tworzenie programu MFC obsługującego zdarzenia myszy	156
Zdarzenia myszy nie związane z obszarem roboczym	161
Zmiana wyglądu wskaźnika myszy	162
Demonstracyjny program zmieniający kształt wskaźnika myszy	163
Przechwytywanie wskaźnika myszy	166
Ograniczanie ruchów myszy	167
Odczyt danych z klawiatury	168
Klawiatura fizyczna	168
Odzwierciedlanie ogniska wprowadzania	172
Podsumowanie	178
Rozdział 9. Grafika	179
Wprowadzenie do interfejsu urządzeń graficznych	180
Rodzaje grafiki	180
Rodzaje urządzeń GDI	182
Kontekst urządzenia	183
Atrybuty rysunkowe kontekstu urządzenia	184
Komunikat WM_PAINT	187
Współrzędne rysowania	188
Generowanie komunikatu WM_PAINT	188
Rysowanie poza komunikatem WM_PAINT	190

Manipulowanie tekstem	191
Obsługa koloru przez GDI.....	191
Kolor tekstu	193
Wyrównywanie tekstu	194
Justowanie tekstu	195
Czcionki	196
Czym jest czcionka?	196
Wybieranie obiektów w kontekście urządzenia	196
Wybieranie czcionek magazynowych	197
Wybieranie czcionek niemagazynowych	197
Pióra i pędzle.....	201
Pióra.....	202
Pędzle.....	204
Tryby odwzorowania	206
Operacje rastrowe	207
Funkcje rysujące tekst.....	209
Obliczanie współrzędnych tekstu	210
Regiony obcinania.....	215
Podsumowanie	216
Rozdział 10. Bitmapy, palety, DIB-y oraz podwójne buforowanie.....	217
Pamięć bitmapy i pamięć obrazu	218
Tworzenie obiektów CBitmap	220
Ładowanie i ustawianie zawartości bitmapy	222
Rysowanie obiektów CBitmap na ekranie	223
Operacje rastrowe	226
Program BlitDemo	229
Palety i kolor	234
Palety logiczne	237
Zdarzenia dotyczące palety.....	239
Funkcja SetSystemPaletteUse().....	241
Bitmapy niezależne od urządzenia.....	241
Anatomia pliku DIB	241
Klasa CDib.....	243
Program demonstracyjny ShowDIB	249
Podwójne buforowanie	252
Podsumowanie	254
Rozdział 11. Obsługa wyjątków MFC	255
Obsługa wyjątków strukturalnych	256
Składnia obsługi wyjątków	256
Zgłaszanie wyjątków	256
Wychwytywanie wyjątków	257
Porównanie technik obsługi błędów	258
Posługiwanie się kodami błędów.....	258
Obsługa błędów we właściwym kontekście	259
Poprawa czytelności kodu	261
Zgłaszanie wyjątków przez konstruktory	262
Klasa CException.....	263
Tworzenie i usuwanie obiektów CException	263
Pobieranie od obiektu CException informacji o błędzie	264
Wychwytywanie wyjątków kilku typów	265

Definiowanie klas wyprowadzonych z klasy CException	266
Klasa CFileException	267
Przykładowy program CFileException	269
Definiowanie własnych klas wyprowadzonych z klasy CException	272
Zaawansowane techniki obsługi wyjątków	275
Decydowanie, która funkcja powinna wychwycić wyjątek	276
Wybór kodu przeznaczonego do umieszczenia w bloku try	277
Wybór kodu przeznaczonego do umieszczenia w bloku catch	278
Zgłaszanie wyjątków w funkcjach wirtualnych	279
Podsumowanie	282
Rozdział 12. Kontrolki	283
Wprowadzenie	283
Tworzenie kontroltek	284
Używanie klasy CButton	287
Używanie klasy CListBox	289
Używanie klasy CEdit	293
Używanie klasy CStatic	297
Używanie klasy CScrollBar	300
Używanie klasy CComboBox	303
Program Mini edytora	306
Zaawansowane programowanie kontroltek	307
Dodawanie interfejsu klawiatury	307
Modyfikowanie działania kontrolki	308
Przyciski z bitmapami	309
Zmiana koloru kontrolki	311
Podsumowanie	313
Rozdział 13. Modalne i niemodalne okna dialogowe	315
Korzystanie z edytora dialogów	316
Szablony dialogów	316
Tworzenie nowego szablonu projektu	317
Edycja szablonu dialogu	318
Testowanie dialogu	323
Klasa CDialog	323
Modalne i niemodalne okna dialogowe	323
Tworzenie za pomocą ClassWizarda klas wyprowadzonych z klasy CDialog	325
Zatwierdzanie i wymiana danych dialogu	326
Tworzenie zmiennych DDX	326
Funkcje DoDataExchange oraz UpdateData	327
Program demonstracyjny AddressBook	329
Edycja przykładowego dialogu	329
Klasa CContact	331
Przesłaniamy funkcję OnInitDialog	332
Obsługa komunikatu WM_DESTROY	333
Wyświetlanie danych	334
Obsługa komunikatów przycisków	334
Budowanie i testowanie programu demonstracyjnego	335
Stosowanie w dialogach kontroltek klas pochodnych	336
Tworzenie klas kontroltek	336
Program AddressBook: CAutoCompleteComboBox	340

Serializacja	342
Uczynienie klas serializowalnymi	343
Implementowanie funkcji wirtualnej Serialize()	343
Odczyt danych z dysku	344
Zapis danych na dysk	344
Dodanie serializacji do programu AddressBook	344
Podsumowanie	350
Rozdział 14. Karty i arkusze właściwości.....	351
Klasy CPropertySheet oraz CPropertyPage	352
Tworzenie zasobu karty właściwości	353
Tworzenie klasy CPropertyPage.....	354
Tworzenie i wyświetlanie modalnego arkusza właściwości	354
Tworzenie i wyświetlanie niemodalnego arkusza właściwości.....	354
Tworzenie i wyświetlanie arkusza właściwości wewnątrz istniejącego dialogu.....	356
Program demonstrujący modalny arkusz właściwości	357
Karty i arkusze właściwości: rady i techniki	359
Usuwanie standardowych przycisków	359
Zmiana położenia standardowych przycisków	361
Zmiana tytułów standardowych przycisków	362
Wyłączanie zakładek	362
Ponowne włączanie kart właściwości.....	366
Dynamiczna zmiana tytułów kart właściwości.....	367
Zmiana czcionki zakładek	370
Użycie mnemonik z obiektami CPropertyPage	370
Podsumowanie	372
Rozdział 15. Zapis i odczyt danych	373
Klasa CString	374
Tworzenie łańcuchów	374
Dostęp do łańcucha znaków	375
Porównania łańcuchów	376
Wydzielanie podłańcuchów	378
Wyszukiwanie podłańcuchów	378
Program StringDemo	379
Klasa CFile.....	385
Program FileDemo	389
Klasa CCompressedFile	395
Program CompressDemo	396
Kompresja danych.....	398
Metoda Huffmana	398
LZSS	399
LZW	399
Funkcje klasy CCompressedFile	400
Działanie programu CompressDemo	402
Klasa CSerial dla komunikacji szeregowej.....	405
Komunikacja szeregową.....	405
Klasa CSerial	406
Klasa CRegistry	408
Wartości Rejestru.....	408
Predefiniowane klucze Rejestru	408
Powszechnie wykorzystywane klucze Rejestru.....	409
Działanie klasy CRegistry	410
Korzystanie ze schowka.....	412
Podsumowanie	415

Rozdział 16. Dźwięk.....	417
Odtwarzanie zarejestrowanych dźwięków.....	417
Rzut okiem na klasę CWave.....	418
Odtwarzanie plików dźwiękowych za pomocą Windows API.....	418
Funkcje klasy CWave.....	421
Program WaveDemo.....	422
Odtwarzanie plików MIDI.....	425
Czym jest MIDI?	426
Rzut okiem na klasę CMidi	426
Funkcje klasy CMidi.....	426
Program MIDIDemo	427
CD Audio	431
Rzut okiem na klasę CCDAudio.....	432
Media Control Interface.....	432
Funkcje klasy CCDAudio.....	433
Program CDPlayer	434
Podsumowanie	440
Rozdział 17. Timery oraz przetwarzanie w jałowym czasie aplikacji.....	441
Timery.....	442
Przygotowanie timera do wysyłania komunikatów WM_TIMER	442
Przygotowanie timera do wywoływania funkcji zwrotnej	444
Program Clock	446
Przetwarzanie w jałowym czasie aplikacji.....	452
Program OnIdleDemo	454
Podsumowanie	457

Część III Architektura

Rozdział 18. Zarządzanie pamięcią	461
Zarządzanie pamięcią systemową.....	461
32-bitowy, stronicowany tryb adresowania Intela.....	464
Przestrzeń adresowa procesu w Windows 98.....	466
Porządkowanie pamięci systemowej	470
Prywatna pamięć procesu.....	472
Alokowanie stron.....	473
Pamięć alokowana przez kompilator	478
Prywatne sterty Win32	483
Pamięć wspólna.....	490
Pliki odwzorowane w pamięci	492
Dynamiczne alokowanie wspólnych stron	498
Statyczne alokowanie wspólnych stron	502
Podsumowanie	503
Rozdział 19. Dokumenty, widoki i SDI.....	505
Projekt typu dokument-widok.....	506
Klasa CDocument	507
Deklarowanie klasy dokumentu w aplikacji.....	508
Zmienne składowe klasy CDocument	509
Dokumenty a przetwarzanie komunikatów	511
Przesłanie wirtualnych funkcji dokumentu.....	512
Praca ze złożonymi danymi dokumentu	513
Zalety klas CCmdTarget oraz CDocItem	516

Znaczenie funkcji InitInstance dla dokumentów	518
W jaki sposób aplikacja zarządza dokumentami i widokami	519
Klasa CSingleDocTemplate	519
Okna ramek	520
Zasoby wzorców dokumentów	520
W jaki sposób zasób łańcucha wpływa na wzorec dokumentu	521
Podział zasobu łańcucha	522
Przegląd standardowych zasobów widoków	523
Czas życia wzorca dokumentu	524
Zaawansowane posługiwanie się wzorcami	525
Praca z kilkoma wzorcami	525
Niszczanie wzorców dodanych funkcją składową AddDocTemplate()	527
Wykorzystanie klasy CView	528
Deklarowanie klasy widoku	528
Funkcje składowe klasy CView	529
Widoki a komunikaty	531
Warianty klasy okna wyprowadzone z klasy CView	532
Aplikacje oparte na klasie CFormView i aplikacje okien dialogowych	533
Powrót do okien ramki	533
Znaczenie funkcji AfxGetMainWnd()	534
Aplikacja jednodokumentowa HexView	535
Podsumowanie	541
Rozdział 20. Układ aplikacji MDI	543
Ponowny przegląd modelu dokument-widok	544
Ponowny przegląd klasy CDocument	546
Zarządzanie bardziej złożonymi kombinacjami dokumentów, widoków i ramek	547
Praca z kilkoma rodzajami dokumentów	547
Użycie kilku rodzajów widoków dokumentu	548
Klasa CMDIFrameWnd	550
Klasa CMDIChildWnd	551
Klasa CMultiDocTemplate	553
Narzut związany z użyciem klasy CDocument	554
Dalsze właściwości aplikacji MDI	554
Program PaintObj	555
Dzielone okna	562
Różnice pomiędzy dzielonymi oknami	563
Specyfika klasy CSplitterWnd	564
Dodatkowe uwagi na temat dynamicznych okien dzielonych	566
Użycie różnych widoków w dynamicznych panelach	567
Użycie obiektu CRuntimeClass	568
Użycie okien dzielonych z widokami powiązanych z więcej niż jednym dokumentem	569
Użycie statycznych okien dzielonych	570
Tworzenie statycznego okna dzielonego	570
Wspólne paski przewijania	571
Wyznaczanie rozmiaru aktualnego i idealnego	572
Wydajność okien dzielonych	573
Program Dynsplit	573
Subclassing okien potomnych	578
Subclassing okien z pomocą MFC	579
Alternatywy dla architektury dokument-widok	580
Podsumowanie	581

Rozdział 21. Wydruk i podgląd wydruku	583
Obsługa wydruku wbudowana w API Windows	584
Informacje o drukarce	587
Znaczenie charakterystyki tekstu	588
Przykład drukowania z użyciem API Windows	589
Drukowanie w MFC	591
Podział ról przy drukowaniu	591
Sekwencja wydruku w MFC	592
Dalszy wgląd w domyślny proces drukowania w MFC	595
Protokół wydruku	596
Przesłanie funkcji klasy widoku	596
Klasa CPrintInfo	598
Strony wydruku a strony dokumentu	598
Implementacja podziału na strony (paginacji)	599
Dodanie funkcji pomocniczych	601
Paginacja w czasie wydruku	604
Powrót do drukowania nagłówków i stopek	604
Alokowanie zasobów GDI dla wydruku	605
Powiększanie drukowanego obrazu	606
Architektura podglądu wydruku	606
Proces podglądu wydruku	607
Modyfikowanie podglądu wydruku	607
Rozszerzanie podglądu wydruku w aplikacji	608
Klasa CPrintDialog	610
Program HexViewMDI	611
Podsumowanie	615
Rozdział 22. MFC i elementy zaawansowanego interfejsu użytkownika	617
Czasem potrzeba większej kontroli	618
Pętla modalna	619
Wnętrze funkcji RunModalLoop()	619
Parametry pętli modalnej	622
Przerywanie pętli modalnej	623
Tworzenie modalnej aplikacji	623
Tworzenie i zamykanie okna modalnego	624
Dodawanie funkcji obsługi	624
Prosta modalna aplikacja	627
Dalsza rozbudowa modalnego okna	628
Rysowanie przezroczystej bitmapy na przezroczystym obszarze roboczym	632
Wyświetlanie bitmapy	633
Wyznaczenie miejsca wklejenia bitmapy	636
Zgodne konteksty urządzeń	637
Struktura BITMAP	638
Składanie wszystkiego razem	640
Ograniczenie obszaru kliknięcia	642
Podsumowanie	643
Rozdział 23. Paski stanu i paski narzędzi	645
Tworzenie i wykorzystywanie pasków stanu	646
Tworzenie paska stanu	646
Dostosowywanie pasków stanu	647
Tworzenie i kontrolowanie pasków narzędzi	651
Paski kontrolki MFC	651
Tworzenie i inicjowanie paska narzędzi	652

Korzystanie z kontrolek ReBar	657
Podsumowanie	658
Rozdział 24. Kontrolka widoku drzewa i kontrolka widoku listy	659
CTreeCtrl	660
Podstawy kontrolki widoku drzewa	661
Klasa CTreeCtrl	662
Program demonstracyjny CTreeCtrlDemo	670
CListCtrl	675
Podstawy kontrolki widoku listy	675
Klasa CListCtrl	676
Podsumowanie	681
Rozdział 25. Wątki	683
Wątki	684
Tworzenie wątków roboczych	685
Funkcja wątku	687
Tworzenie wątków interfejsu użytkownika	687
Wstrzymywanie i wznowianie wątków	688
Usypianie wątków	689
Kończenie działania wątku	689
Kończenie działania wątku z wnętrza innego wątku	690
Wątki, procesy i priorytety	693
Klasy priorytetu procesu	695
Dzielenie obiektów MFC pomiędzy wątkami	695
Używanie funkcji biblioteki czasu wykonania C w aplikacjach wielowątkowych	698
Program ThreadDemo1	699
Podsumowanie	703

Część IV Programowanie baz danych

Rozdział 26. ODBC	707
Terminologia związana z ODBC i bazami danych	708
ODBC – potrzeba standardu	710
Standard ODBC	710
Poziomy zgodności ODBC API	711
Poziomy zgodności ODBC SQL	712
ODBC – implementacja	713
Konfigurowanie ODBC	713
Łączenie się ze źródłem danych	715
Pobieranie informacji o źródle danych	716
Przygotowywanie i wykonywanie poleceń SQL	716
Pobieranie danych	717
Odlaczanie się od źródła danych	718
Użycie ODBC do pobierania danych	719
Dodawanie obsługi ODBC do projektu Visual C++	720
Modyfikowanie okna dialogowego programu	720
Dodawanie kodu inicjalizacji i dostępu do bazy danych	721
Użycie ODBC do dynamicznego odpytywania źródła danych	727
Deklaracja klasy CODBCDynamic	727
Działanie klasy CODBCDynamic	729
Użycie klasy CODBCDynamic	734
Podsumowanie	735

Rozdział 27. Klasy baz danych MFC	737
Klasa CDatabase	738
Klasa CRecordset.....	741
Konstruowanie rekordsetu	745
Otwieranie rekordsetu.....	746
Odczyt i zapis danych z użyciem RFX	746
Filtrowanie rekordów.....	747
Sortowanie rekordów zwróconych przez rekordset.....	749
Poruszanie się w zestawie wyników	750
Zapisywanie rekordów.....	751
Usuwanie rekordów	751
Użycie klas baz danych MFC	752
Dodanie obsługi klas baz danych MFC	752
Tworzenie interfejsu użytkownika dla programu demonstracyjnego.....	752
Dodawanie klasy pomocniczej reprezentującej dane użytkownika.....	753
Tworzenie klasy rekordsetu dla tabeli UserMaster	754
Modyfikowanie pliku nagłówkowego dialogu	754
Modyfikowanie pliku implementującego dialog.....	754
Parametryzowane rekordsety i kwerendy	761
Tworzenie interfejsu użytkownika dla programu	761
Tworzenie klasy rekordsetu dla tabeli UserMaster	763
Modyfikowanie klasy CRecordset, tak aby akceptowała parametry	763
Dodawanie możliwości wyszukiwania	763
Budowanie aplikacji	765
Tworzenie parametryzowanych kwerend	765
Demonstracyjna baza danych	766
Tworzenie rekordsetu uprawnień	767
Podsumowanie	770
Rozdział 28. Programowanie baz danych z użyciem DAO.....	771
Podstawy DAO	772
Historia DAO.....	772
Hierarchia DAO.....	774
Interfejsy DAO	778
Użycie klas MFC DAO.....	779
Klasa CDaoDatabase	780
Klasa CDaoWorkspace	782
Klasa CDaoRecordset.....	783
Program demonstrujący użycie MFC DAO.....	793
Tworzenie demonstracyjnego projektu.....	793
Tworzenie interfejsu użytkownika dla programu demonstracyjnego.....	794
Dodawanie klasy pomocniczej reprezentującej dane użytkownika.....	795
Tworzenie klasy rekordsetu dla tabeli UserMaster	795
Modyfikowanie pliku nagłówkowego dialogu	795
Modyfikowanie pliku implementującego dialog.....	796
Testowanie aplikacji DaoUserMaintenance	803
Podsumowanie	804

Część V Rozszerzanie aplikacji

Rozdział 29. Praca z bibliotekami DLL.....	807
Podstawy bibliotek DLL	808
Biblioteki dynamiczne i statyczne	808
Ładowanie bibliotek DLL.....	809
Zwykłe biblioteki DLL w Visual C++.....	810
Wewnętrzne działanie zwykłych bibliotek DLL	811
Dynamiczne ładowanie DLL-i	813
Przykłady sytuacji wymagających dynamicznego ładowania bibliotek DLL	813
Haki Windows	815
Globalne obiekty C++ w bibliotekach DLL	822
Biblioteki DLL rozszerzeń MFC	829
Działanie bibliotek DLL rozszerzeń MFC	829
Eksportowanie klas przez biblioteki rozszerzeń MFC	830
Makro AFX_EXT_CLASS	831
Użycie zagnieżdżonych bibliotek rozszerzeń MFC	831
Eksportowanie zasobów	832
Pisanie demonstracyjnej biblioteki DLL rozszerzeń MFC zawierającej dokumenty i widoki	832
Podsumowanie	837
Rozdział 30. Uzupełnianie programów o wyświetlanie obrazków	839
Biblioteki tworzone przez osoby trzecie.....	840
Przegląd biblioteki ImageObject.....	843
Format pliku BMP	844
Format pliku GIF	845
Format pliku JPEG	845
Format pliku PCX.....	845
Format pliku TGA	845
Format pliku TIF.....	846
Ładowanie obrazków	846
Wyświetlanie obrazków	847
Program Display	850
Skalowanie, obcinanie i zmiana głębokości koloru	852
Tworzenie obrazka z kontekstu urządzenia	854
Tworzenie obrazu ze schowka	854
Zapisywanie obrazków	855
Przetwarzanie obrazów	857
Program ProcessImage.....	860
Podsumowanie	867

Część VI Programowanie modelu COM

Rozdział 31. Wprowadzenie do ActiveX i projektowania kontrolki ActiveX.....	871
Pochodzenie i zastosowanie ActiveX	872
Różne technologie ActiveX	874
Serwery automatyzacji.....	874
Sterowniki automatyzacji	874
Kontrolki ActiveX	875
Obiekty COM	875
Dokumenty ActiveX.....	876
Kontenery ActiveX.....	877

Do czego możesz wykorzystać ActiveX.....	877
Jaki rodzaj komponentu ActiveX jest Ci potrzebny?.....	878
Użycie serwerów i sterowników automatyzacji	879
Użycie kontrolki ActiveX	880
Używanie obiektów COM	880
Tworzenie komponentów ActiveX z użyciem MFC	881
Użycie biblioteki ATL do tworzenia komponentów ActiveX.....	882
Użycie biblioteki BaseControl do tworzenia komponentów ActiveX	883
Tworzenie własnej biblioteki.....	884
Podstawy architektury komponentów ActiveX	884
Serwery automatyzacji ActiveX	885
Kontrolki ActiveX	886
Narzędzia wymagane do tworzenia komponentów ActiveX	887
Kompilator MIDL.....	887
Mktyplib	887
GUIDGEN	888
RegEdit	888
Serwer rejestracji	888
Ole2View	888
Dodawanie narzędzi do środowiska programowego Visual C++.....	889
Użycie MFC do tworzenia prostej kontrolki ActiveX	889
Tworzenie podstawowego projektu kontrolki	890
Rejestracja kontrolki	893
Tworzenie metod	894
Właściwości	900
Rysowanie kontrolki	912
Rysowanie standardowe	912
Podsumowanie	914
Rozdział 32. Tworzenie serwerów automatyzacji ActiveX z użyciem MFC.....	917
Tworzenie podstawowego projektu	918
Dodawanie do aplikacji interfejsu automatyzacji.....	919
Rejestrowanie serwera	923
Tworzenie roboczego kodu serwera	924
Dodawanie metod	927
Dodawanie właściwości do serwera	932
Generowanie wyjątków OLE	933
Serwery o podwójnym interfejsie	939
Generowanie wyjątków OLE podwójnego interfejsu.....	947
Tworzenie obiektu serwera w programie C++.....	952
Częste problemy związane z tworzeniem serwerów OLE poprzez C++.....	954
Tworzenie dzielonych serwerów	954
Serwer w pojedynczym egzemplarzu	958
Podsumowanie	959
Rozdział 33. Active Template Library	961
Przegląd biblioteki ATL.....	961
Tworzenie kontrolki ATL	963
Dodanie obiektu COM do projektu.....	964
Modyfikowanie pliku nagłówkowego klasy CDoublePend.....	965
Implementowanie funkcji interfejsu	967
Używanie kontroli w C++.....	971

Typy danych.....	973
Zamiana na typ BSTR i z typu BSTR	973
Porównywanie łańcuchów BSTR	974
Przeglądanie zawartości łańcucha BSTR w debuggerze	975
Osadzanie kontrolki ActiveX na stronach WWW	975
Podsumowanie	976

Część VII Internet i programowanie HTML

Rozdział 34. Programowanie dla Internetu	979
Klasa CInternetSession	980
Klasa CFTPConnection	981
Pobieranie pliku z serwera FTP	984
Wysyłanie pliku do serwera FTP	988
Inne funkcje FTP	988
Klasa CInternetFile	990
Klasa CFTPFileFind	991
Program FTP	991
Gniazda i klasa CSocket	998
Tworzenie gniazd	999
Łączenie się z gniazdem	1000
Nasłuchiwanie połączenia	1001
Odczyt i zapis danych	1002
Program Sockets	1003
Program SendEmail	1009
Pobieranie pliku HTTP	1014
Program AutoDialer	1015
Podsumowanie	1017
Rozdział 35. Klasa CHtmlView	1019
Tworzenie projektu CHtmlView	1020
Zamiana projektów na projekty korzystające z klasy CHtmlView	1021
Nawigowanie w widoku CHtmlView	1022
Program SimpleBrowser	1024
Program MultiBrowser	1026
Bezpośrednie wykorzystanie kontrolki Web Browser	1030
Tworzenie przeglądarki prowadzącej dziennik nawigacji	1031
Tworzenie przeglądarki blokującej witryny WWW	1032
Podsumowanie	1033
Rozdział 36. Dynamic HTML	1035
Podstawy HTML	1036
Arkusze stylów	1038
Globalne arkusze stylów	1041
Składnia arkusza stylu	1042
Prosta przeglądarka plików	1042
Modele obiektów i zdarzeń	1044
Skrypty	1047
Skrypty dla elementów	1048
Zmiana innych elementów niż elementy tekstowe	1051
Uruchamianie skryptu podczas ładowania dokumentu	1052
Tworzenie dialogów w skryptach	1056
Podsumowanie	1058

Część VIII Zaawansowane korzystanie z Visual Studio

Rozdział 37. Skrypty w Visual Studio	1061
Makra w Visual Studio	1062
Szybkie makra	1062
Tworzenie makr VBScriptu	1064
Kod makr VBScriptu	1066
Edycja makra VBScriptu	1066
Tworzenie pustego makra	1067
Użycie makr VBScriptu	1069
Ładowanie plików makr	1069
Uruchamianie makr VBScriptu	1070
VBScript	1072
Programowanie VBScriptu	1073
Używanie zmiennych	1073
Używanie stałych	1074
Używanie funkcji i procedur	1074
Model obiektów Visual Studio	1074
Dostęp do obiektów	1074
Użycie obiektu Application	1075
Przykładowa aplikacja	1078
Uruchamianie przykładowego makra	1078
Działanie przykładowego makra	1080
Podsumowanie	1087
Rozdział 38. Tworzenie własnego AppWizarda	1089
Działanie AppWizarda	1090
Menedżer AppWizarda	1090
Słownik oraz klasa CCustomAppWiz	1091
Tworzenie własnego AppWizarda	1094
Przykład definiowania domyślnych ustawień projektu	1096
Tworzenie demonstracyjnego projektu kreatora SDIAutomationWiz	1096
Definiowanie klasy CCustomAppWiz	1096
Słowniki makr	1098
Bardziej zaawansowany własny AppWizard	1099
Dodawanie własnego okna dialogowego	1099
Tworzenie własnych plików wzorcowych	1101
Zmiana pliku newproj.inf	1103
Zmiana plików ClassWizarda	1105
Zmiana plików wzorcowych AppWizarda	1105
Zmiana pliku CONFIRM.INF	1109
Użycie Rejestru do utrwalenia makr	1110
Modyfikowanie klasy CAboutWizAppWiz tak, aby używała Rejestru	1110
Podsumowanie	1113

Dodatki

Dodatek A Zawartość płytki CD-ROM	1117
Skorowidz	1139
Na CD-ROM-ie	1140

Rozdział 11.

Obsługa wyjątków MFC

W tym rozdziale:

- ◆ Wyjątki i ich obsługiwanie
- ◆ Klasa `CException`
- ◆ Klasy MFC wyprowadzone z `CException`
- ◆ Klasy `CSimpleException` oraz `CUserException`
- ◆ Tworzenie własnych klas wyjątków
- ◆ Zaawansowane techniki obsługi wyjątków

Wyjątki to błędy powodujące odejście od normalnego działania programu. Wyjątki mogą być generowane zarówno przez oprogramowanie, jak i sprzęt. Do wyjątków sprzętowych należy na przykład dzielenie przez zero czy przepełnienie wyniku operacji arytmetycznej. Wyjątki programowe zgłaszane są na przykład wtedy, gdy aplikacja nie jest w stanie zaalokować pamięci lub gdy nie uda się otwarcie pliku na dysku. Z wyjątków programowych korzysta na przykład klasa `CFile`. Jeśli ta klasa zostanie użyta do otwarcia pliku, lecz nie da się go otworzyć, *zgłaszany* jest wyjątek typu `CFileException`, zaś obiekt klasy `CFileException` zawiera informacje dotyczące przyczyny błędu. Za wykorzystanie informacji zawartych w otrzymanym obiekcie klasy `CFileException` odpowiada funkcja wywołująca metodę `CFile::Open()`. Dzięki temu obsługa błędów za pomocą wyjątków jest uporządkowana i kontrolowana, ponieważ kompilator Visual C++ Microsoftu implementuje model obsługi wyjątków oparty na ISO WG21/ANSI X3J16, termin „obsługa wyjątków” używany w tym rozdziale może być traktowany także jako obsługa wyjątków w C++.

Należy jednak zdać sobie sprawę że obsługa wyjątków nie powinna być stosowana do obsługi „normalnych” czy „oczekiwanych” błędów, z którymi aplikacja powinna łatwo poradzić sobie w inny sposób. Ponieważ istnieją odpowiednie funkcje do sprawdzenia czy plik występuje na dysku, w poprzednim przykładzie programista powinien oczywiście sprawdzić, czy będzie mógł otworzyć plik. To że otwarcie pliku się nie powiodło, oznacza wystąpienie innych warunków, które najprawdopodobniej doprowadziłyby do tego, że funkcja próbująca otworzyć plik i tak nie mogłaby dalej wykonywać swoich zadań. Dopiero w takim przypadku powinna zostać użyta obsługa wyjątków.

Po poznaniu składni obsługi wyjątków samą obsługę wyjątków porównamy z techniką zgłaszania błędów za pomocą zwracanych kodów. Gdy poznasz już przewagę obsługi wyjątków nad innymi technikami obsługi błędów, zapoznamy się z klasą `CException` oraz przykładami obsługi wyjątków zgłaszanych za pomocą klasy `CFileException`. Ponieważ tylko niektóre funkcje mogą zgłaszać kilka różnych wyjątków, większość przykładów poświęcimy definiowaniu i implementacji wyjątków jednego typu. Na końcu rozdziału zajmiemy się bardziej zaawansowanymi zagadnieniami i technikami związanymi z obsługą wyjątków.

Obsługa wyjątków strukturalnych

Wszystkie 32-bitowe wersje Windows wspierają formę obsługi wyjątków na poziomie systemu operacyjnego, czyli obsługi wyjątków strukturalnych (SEH, structure exception handling). SEH zapewnia obsługę wyjątków w prawie każdym języku programowania, nawet jeśli język bezpośrednio nie wspiera obsługi wyjątków. Jednak w dokumentacji MSDN dotyczącej obsługi wyjątków Microsoft twierdzi, że mimo iż w C++ można korzystać z obsługi wyjątków strukturalnych, jednak w programach C++ powinny być stosowane nowe metody obsługi wyjątków.

Więcej informacji na temat obsługi wyjątków strukturalnych znajdziesz w sekcji „Adding Program Functionality” w podręczniku *Visual C++ Programmer's Guide*, dostarczanym wraz z pakietem MSDN.

Składnia obsługi wyjątków

Składnia obsługi wyjątków obejmuje jedynie trzy słowa kluczowe: `try`, `catch` oraz `throw`. W obsłudze wyjątków uczestniczą dwie strony: funkcja serwera *zgłaszająca* (ang. *throw*) wyjątek oraz funkcja klienta *wychwytna* (ang. *catch*) wyjątek.

Zgłaszanie wyjątków

Gdy funkcja chce zgłosić fakt wystąpienia wyjątku, zgłasza go, używając poniższej składni:

```
throw wyrażenie
```

Sposób użycia instrukcji `throw` jest podobny do użycia instrukcji `return` w C/C++. W C++ *wyrażenie* może być dowolnego typu. Na przykład, funkcja może zgłosić wskaźnik do typu `char`:

```
void GetBuffer(char** ppBuffer, unsigned int uiSize)
{
    *ppBuffer = NULL;
    *ppBuffer = new char(uiSize);
}
```

```
if( NULL == *ppBuffer){
    throw "Błąd pamięci: Nie udało się zaalokować pamięci.";
}
}
```

Ponieważ jednak MFC udostępnia klasę podstawową `CException`, w tym rozdziale skoncentrujemy się na zgłaszaniu i wychwytywaniu wyjątków klasy `CException` oraz klas z niej wyprowadzonych. Wkrótce dowiesz się, jak korzystać z tej klasy oraz jak samemu tworzyć klasy pochodne.

Wychwytywanie wyjątków

Ponieważ funkcja wywoływana może zgłosić wyjątek, funkcja wywołująca musi być w stanie na niego zareagować. Dzieje się to poprzez użycie instrukcji wychwycenia. Aby wychwycić wyjątek, musisz ująć odpowiedni fragment kodu w blok `try` określając, jakie rodzaje wyjątków chcesz wychwycić. Wszystkie instrukcje w bloku `try` będą wykonywane jak zwykle, chyba że w wyniku któregoś z wywołań w bloku zdarzy się wyjątek. Gdy któraś z wywoływanych funkcji zgłosi wyjątek, sterowanie zostaje przekazane do pierwszej linii odpowiedniego bloku `catch`. Nawiązując do poprzedniego przykładu, funkcja wywołująca mogłaby wyglądać następująco:

```
#include <iostream.h>

int main()
{
    char *pBuffer;
    try
    {
        GetBuffer(&pBuffer, 512);
        cout << pBuffer;
    }
    catch(char* szException)
    {
        cout << szException;
    }

    return 0;
}
```

Jak pewnie wiesz, gdy funkcja spróbuje wywołać funkcję `cout` z niewłaściwym wskaźnikiem do typu `char`, aplikacja najprawdopodobniej spowoduje jakiś błąd dostępu do pamięci. Jednak w tym przykładzie, jeśli w funkcji `GetBuffer()` nie powiedzie się zaalokowanie pamięci, funkcja `GetBuffer()` zgłosi wyjątek, który zostanie wyłapany w bloku `catch`. Dzięki temu w wypadku gdyby pamięć nie mogła zostać zaalokowana, funkcja `cout` nie będzie wywoływana.

Co się więc stanie, jeśli wywoływana funkcja zgłosi wyjątek, lecz funkcja wywołująca go nie wychwyci? To zależy od aplikacji. Po zgłoszeniu wyjątku sterowanie jest przekazywane zgodnie z zawartością stosu wywołań aż do powrotu do funkcji, która posiada blok `catch` dla wyjątku o zgłoszonym typie. Jeśli funkcja o odpowiednim bloku `catch` nie zostanie znaleziona, działanie aplikacji jest przerywane. Tak więc jeśli napiszesz

funkcję wywołującą inną funkcję mogącą zgłosić wyjątek, ale Twoja funkcja go nie wychwytyje, musisz zapewnić, że jakaś funkcja na stosie wywołań będzie w stanie obsłużyć wyjątek.

Kolejnym ważnym zagadnieniem związanym z wychwytywaniem wyjątków jest wychwytywanie wyjątków różnych rodzajów. W tym celu dodaj po prostu kolejne bloki `catch` dla rodzajów wyjątków, które chcesz wychwycić. Innym sposobem obsługi różnych wyjątków w C++ jest zdefiniowanie bloku `catch` dla klasy bazowej wszystkich klas wyjątków, które mogą zostać zgłoszone, a następnie użycie informacji czasu wykonania o rodzaju klasy C++ (RTTI, runtime type information) w celu określenia rodzaju zgłoszonego wyjątku. W ten sposób Twoja funkcja będzie musiała zawierać tylko jeden blok `catch`. Ponieważ klasy wyjątków w MFC posiadają specjalne wsparcie dla wyznaczania rodzaju klasy, tematem tym zajmiemy się bardziej szczegółowo w sekcji zatytułowanej „Klasa CException” w dalszej części rozdziału.

Teraz gdy wiesz już, jak łatwo jest stworzyć szkielet obsługi wyjątków, zastanówmy się, dlaczego obsługa wyjątków jest lepsza od bardziej tradycyjnej obsługi błędów, wykorzystującej kody zwracane przez funkcje.

Porównanie technik obsługi błędów

Standardowym podejściem przy obsłudze błędów jest zwracanie funkcji wywołującej kod błędu. Wtedy na funkcji wywołującej spoczywa obowiązek analizy zwróconej wartości i odpowiednie zareagowanie. Zwracana wartość może być prostym typem C/C++ lub wskaźnikiem do klasy C++. W bardziej wymyślnych technikach obsługi błędów zwracana jest prosta wartość wskazująca, że wystąpił błąd oraz istnieje globalna funkcja zwracająca bardziej szczegółowe informacje na temat jego natury. Jednak koncepcja jest wciąż ta sama: funkcja wywołująca w jakiś sposób otrzymuje kod błędu i musi go przeanalizować w celu sprawdzenia, czy podjęta operacja się powiodła. Takie podejście ma kilka istotnych wad. Poniżej przedstawiamy kilka sytuacji, w których obsługa wyjątków daje zdecydowane korzyści w porównaniu z korzystaniem ze zwracanych kodów błędów.

Posługiwanie się kodami błędów

Gdy korzystasz z kodów błędów, funkcja wywołująca zwraca kod błędu, zaś samą obsługą błędu zajmuje się funkcja wywołująca. Ponieważ obsługa błędu odbywa się poza zakresem funkcji wywołującej, nie ma żadnej pewności, że funkcja wywołująca w ogóle sprawdzi zwracany kod. Dla przykładu załóżmy, że napisałeś klasę o nazwie `CCommaDelimitedFile` zawierającą metody przeznaczone do odczytu i zapisu plików o zawartości rozdzielonej przecinkami. Oprócz innych rzeczy, Twoja funkcja musi udostępniać funkcje przeznaczone do otwarcia pliku oraz do odczytu danych z pliku. Przy tradycyjnej metodzie zgłaszania błędów te funkcje zwracałyby zmienne pewnego typu, które musiałyby być sprawdzane, przez funkcję wywołującą w celu upewnienia się że wywołanie funkcji zakończyło się sukcesem. Jeśli użytkownik Twojej klasy wywołałby funkcję `CCommaDelimitedFile::`

`:Open()`, a następnie bez sprawdzenia czy otwarcie pliku powiodło się wywołałaby funkcję `CCommaDelimitedFile::Read()`, mogłoby to doprowadzić do nieoczekiwanych rezultatów. Jednak jeśli funkcja otwierania pliku zgłaszałaby wyjątek, funkcja wywołująca byłaby zmuszona do zareagowania na niepowodzenie operacji otwarcia pliku. Dzieje się tak, ponieważ za każdym razem gdy zgłaszany jest wyjątek, sterowanie jest przekazywane poprzedniej funkcji ze stosu wywołań aż do natrafienia na funkcję będącą w stanie obsłużyć wyjątek. Oto przykład w jaki sposób mógłby wyglądać kod wywołujący funkcję otwierania pliku:

```
try
{
    CCommaDelimitedFile file;
    file.Open("C:\\test.csv");

    CString strFirstLine;
    file.Read(strFirstLine);
}
catch (CException *pe)
{
    AfxMessageBox("Wychwycono wyjątek");
}
```

Jak widać, jeśli któraś z funkcji, `CCommaDelimitedFile::Open()` lub `CCommaDelimitedFile::Read()`, zgłosi wyjątek, funkcja wywołująca jest zmuszona go obsłużyć. Jeśli funkcja nie wychwyci wyjątku tego typu i nie wychwyci go także żadna inna funkcja ze stosu wywołań aplikacji, działanie aplikacji zostanie przerwane. Zwróć szczególną uwagę na to, że ponieważ obie funkcje, `Open()` i `Read()`, zostały umieszczone w tym samym bloku `try`, w wypadku niepowodzenia przy otwieraniu pliku nie zostanie podjęta próba odczytywania jego zawartości. Dzieje się tak, ponieważ w momencie niepowodzenia funkcji `Open()` sterowanie zostaje przekazane bezpośrednio do pierwszej instrukcji w bloku `catch`. Tak więc obsługa wyjątków zapewnia, że niepowodzenie w wywołaniu funkcji nie może zostać zignorowane.

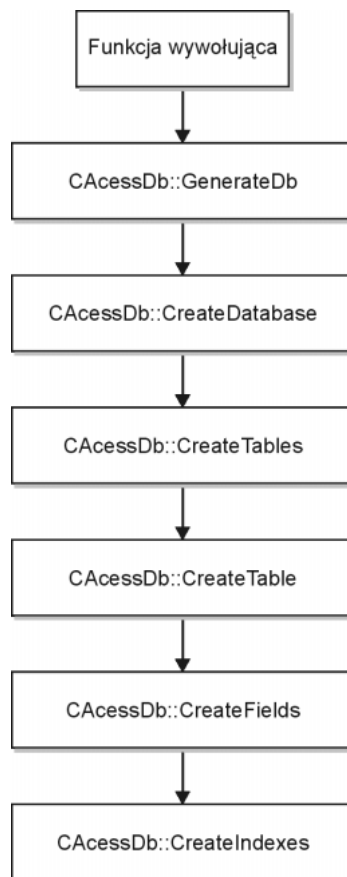
Obsługa błędów we właściwym kontekście

Funkcja wywołująca często nie posiada odpowiednich informacji do obsługi błędu. Właśnie z tego faktu wynika największa zaleta obsługi wyjątków. Jeśli funkcja A wywołuje funkcję B w celu wykonania pewnego bardzo prostego zadania, obsługa ewentualnego błędu może być trywialna. Co jednak zrobić, gdy funkcja B wywołuje funkcję C, która z kolei wywołuje funkcje D oraz E? W jaki sposób funkcja A może zareagować na wystąpienie błędów kilka poziomów wywołań dalej? Spójrzmy na przykład lepiej ilustrujący ten problem.

W tym przykładzie klasa (`CAccessDb`) jest używana do generowania i manipulowania bazami danych Microsoft Access. Załóżmy, że ta klasa posiada statyczną funkcję o nazwie `GenerateDb()`. Ponieważ ta funkcja ma być użyta do tworzenia nowych baz danych Accessa, musi wykonać kilka zadań związanych z tym tworzeniem. Musi na przykład fizycznie stworzyć plik bazy danych, wskazane tabele (łącznie z kolumnami i wierszami) oraz zdefiniować potrzebne indeksy i relacje. Funkcja `GenerateDb()` mogłaby nawet tworzyć domyślnych użytkowników ze standardowymi uprawnieniami. Rysunek 11.1 przedstawia poziomy wywołań funkcji, przez które trzeba przejść w tym przykładzie.

Rys. 11.1.

*Bez obsługi
wyjątków długie
ścieżki kodu
powodują ogromny
wzrost złożoności
kodu związanego
z obsługą błędów*

Problem polega na tym, że jeśli błąd wystąpi w funkcji `CreateIndexes()`, która z funkcji powinna go obsługiwać? Oczywiście, w pewnym momencie będzie musiała obsługiwać go funkcja oryginalnie wywołująca funkcję `GenerateDb()`, jednak co może ona zrobić? Nie będzie miała pojęcia, jak zareagować na błąd, który wystąpił kilka poziomów wywołań dalej. Funkcja wywołująca nie będzie znała „kontekstu” wystąpienia błędu. Innymi słowy, jedyną funkcją, która mogłaby logicznie przedstawić informacje na temat błędu, jest ta, której wywołanie się nie powiodło. Korzystając ze standardowej obsługi błędów, każda wywoływana funkcja musiałaby sprawdzać wszystkie kody błędów wszystkich wywoływanych funkcji. Oczywiście niedogodnością jest to, że prowadzi to do analizy ogromnej ilości różnych kodów. Oprócz tego ogromnie utrudniona jest wtedy także konserwacja kodu, gdyż po dodaniu do którejś z funkcji nowego kodu zwracanego błędu konieczna jest aktualizacja analizy kodów we wszystkich innych funkcjach pośrednio odwołujących się do zmodyfikowanej funkcji.

Obsługa wyjątków rozwiązuje wszystkie te problemy, gdyż funkcja wywołująca może wychwycić te wyjątki, które chce obsługiwać. W naszym przykładzie, jeśli z klasy `CException` zostałaby wyprowadzona klasa `CAccessDbException`, mogłaby zostać użyta dla wszystkich rodzajów błędów, które mogłyby wystąpić w którejś z funkcji składowych klasy `CAccessDb`. (Klasę `CException` omówimy za moment). Wtedy, jeśli

błąd wystąpiłby w funkcji `CreateIndexes()`, stworzyłaby ona i zgłosiła wyjątek typu `CAccessDbException`. Funkcja wywołująca mogłaby wychwycić ten wyjątek i sprawdzić jego obiekt w celu określenia, co się nie powiodło. Tak więc zamiast obsługiwać wszystkie możliwe kody błędów zwracanych przez funkcję `GenerateDb()` i wszystkie wywoływane przez nią funkcje, funkcja wywołująca ma pewność, że jeśli nie powiedzie się wywołanie *którejkolwiek* z zagnieżdżonych funkcji, i tak zostaną zwrócone poprawne informacje o istocie błędu. Dodatkową zaletą jest to, że ponieważ informacje o błędzie są zawarte w obiekcie klasy, można łatwo dodawać nowe rodzaje błędów, zaś funkcja wywołująca może pozostać bez zmian.

Poprawa czytelności kodu

Przy użyciu obsługi wyjątków znacznie poprawia się czytelność kodu. Powoduje to także bezpośrednie zmniejszenie kosztów konserwacji kodu. Powodem jest składnia obsługi wyjątków, która jest dużo bardziej przejrzysta od składni obsługi zwracanych kodów błędów. Przy użyciu zwracanych kodów błędów do obsługi wartości zwracanych przez funkcję `CAccessDb::GenerateDb()` z poprzedniego przykładu potrzebny byłby mniej więcej taki kod:

```
void CCallingClass::CallingFunction()
{
    if(CAccessDb::GenerateDb())
    {
        ...
    }
    else
    {
        // W jakiś sposób trzeba wyznaczyć funkcję, która się nie
        // powiodła oraz przyczynę błędu
    }
}

RETURN_CODE CAccessDb::GenerateDb()
{
    if (CreatePhysicalDb())
    {
        if (CreateTables())
        {
            if (CreateIndexes())
            {
                return SUCCESS;
            }
            else
            {
                // obsługa błędu
            }
        }
        else
        {
            // obsługa błędu
        }
    }
}
```

```
else
{
    // obsługa błędu
}
```

Gdy do takiego kodu dodasz kilka instrukcji sprawdzających poprawność wskaźników, ilość kodu do sprawdzania zwracanych wartości błędów kilka razy przekroczy objętość zasadniczego kodu programu. Jeśli w swoim edytorze zamiast spacji wyświetlane są tabulatory ustawione na cztery znaki (domyślne ustawienie Visual Studio), pierwszy znak rzeczywistej linii kodu wystąpi dopiero gdzieś w okolicach dwudziestej kolumny! Choć taki program może być oczywiście całkowicie poprawny, jednak jest bardzo trudny w konserwacji. A jak wiadomo, programy trudne w konserwacji aż proszą się o błędy. Spójrzmy, jak wyglądałby ten sam przykład przy zastosowaniu obsługi wyjątków:

```
void CCallingClass::CallingFunction()
{
    try
    {
        CAccessDb::GenerateDb();
        ...
    }
    catch(CAccessDbException *pe)
    {
        pe->DisplayError();
        pe->Delete();
    }
}

void CAccessDb::GenerateDb() // zgłasza CAccessDbException
{
    CreatePhysicalDb();
    CreateTables();
    CreateIndexes();
}
```

Zwróć uwagę, jak dużo czystsze i elegantsze jest to drugie rozwiązanie. Powodem jest fakt, że kod wykrywania błędów oraz ich obsługi nie miesza się już z zasadniczym kodem programu. Jak widać, ponieważ dzięki obsłudze wyjątków kod stał się o wiele bardziej przejrzysty, dużo łatwiejsza jest także jego konserwacja.

Zgłaszanie wyjątków przez konstruktory

Ponieważ konstruktory nie mogą zwracać wartości, wyjątki są doskonałym sposobem zgłaszania błędu, który wystąpił podczas konstruowania obiektu. Tak więc, jeśli wiesz, że klasa, której obiekt chcesz stworzyć, zgłasza wyjątki, konstrukcję obiektu musisz umieścić w bloku `try`. Obejmuje to także tworzenie obiektów na stosie. Oto dwa przykłady wychwytywania wyjątków zgłaszanych podczas tworzenia obiektów. Pierwszy z nich ilustruje próbę stworzenia obiektu na stercie, a drugi ilustruje próbę stworzenia obiektu na stosie:

```
// przykład obsługi wyjątku zgłaszanego podczas tworzenia
// obiektu na stercie
try
{
    CTest pTest = new CTest;
}
catch(jakiś_rodzaj_wyjątku)
{
    // obsługa wyjątku
}

// przykład obsługi wyjątku zgłaszanego podczas tworzenia
// obiektu na stosie
try
{
    CTest Test;
}
catch(jakiś_rodzaj_wyjątku)
{
    // obsługa wyjątku
}
```

Klasa CException

Jak już wspominaliśmy, obsługa wyjątków w C++ umożliwia wychwytywanie wyjątków prawie każdego typu. Jednak użycie do tego klasy C++ daje tę niewątpliwą zaletę, że można wychwycić cały obiekt zawierający zarówno informacje opisujące przyczynę błędu, jak i funkcje służące do odczytu tych informacji. MFC dostarcza zestawu klas stworzonych właśnie w tym celu. Klasą bazową wszystkich wyjątków MFC jest klasa `CException`. Nie jest ona wcale skomplikowana i składa się jedynie z konstruktora oraz trzech funkcji: `GetErrorMessage()`, `ReportError()` oraz `Delete()`.

Tworzenie i usuwanie obiektów CException

Choć klasa `CException` posiada funkcje służące do odczytu informacji o danym wyjątku, jednak nie posiada żadnych zmiennych składowych zawierających te informacje. Zdecydowano tak, ponieważ zwykle nigdy nie będziesz tworzył bezpośrednich obiektów tej klasy. Zamiast tego powinieneś użyć klas MFC z niej wyprowadzonych lub własnych klas wyprowadzonych z tej klasy i zaimplementować wirtualne funkcje składowe `GetErrorMessage()` oraz `ReportError()`.

Konstruktor klasy `CException` jako jedyny argument przyjmuje wartość typu `BOOL` (parametr `m_bAutoDelete`) określającą, czy obiekt wyjątku powinien być usuwany automatycznie. Przekazanie wartości `TRUE` wskazuje, że obiekt wyjątku został utworzony na stercie. To powoduje usunięcie obiektu wyjątku w momencie wywołania jego funkcji składowej `Delete()`. Wartość `FALSE` powinieneś przekazać tylko wtedy, gdy obiekt wyjątku jest tworzony na stosie lub gdy jest obiektem globalnym. Tak więc w większości przypadków będziesz przekazywał wartość `TRUE`.

Jak już wspominaliśmy, do usuwania obiektu wyjątku służy jego funkcja składowa `Delete()`. Wywołanie tej funkcji jest bardzo proste, jednak podczas usuwania obiektu wyjątku powinieneś pamiętać o kilku zaleceniach:

- ◆ Nigdy nie usuwaj obiektu wyjątku bezpośrednio, za pomocą operatora `new` języka C++. Zamiast tego używaj funkcji `CException::Delete()`.
- ◆ Jeśli wychwycony wyjątek ma zostać ponownie zgłoszony lub w jakiś inny sposób wykorzystany poza zakresem bieżącego bloku `catch`, nie usuwaj tego wyjątku.
- ◆ Jeśli wychwycony wyjątek nie będzie używany poza zakresem bieżącego bloku `catch`, powinieneś go usunąć (za pomocą funkcji składowej `Delete()`). Ta zasada obowiązuje także w przypadku, gdy wychwytywany jest wyjątek jednego typu i zgłaszany wyjątek innego typu. Jeśli wychwycony wyjątek nie będzie gdzie indziej wykorzystywany, powinien zostać usunięty.

Jeśli wcześniej nie miałeś do czynienia z mechanizmem `try-catch` języka C++, lecz używałeś makr `TRY` i `CATCH` biblioteki MFC, prawdopodobnie zastanawiasz się, dlaczego powinieneś usuwać wychwycone wyjątki. W rzeczywistości obiekt wyjątku zawsze powinien zostać usunięty, jeśli tylko nie jest zgłaszany dalej. Makra MFC usuwają wyjątek „w tle”, w sposób niewidoczny dla programisty. Jeśli jednak masz zamiar korzystać z mechanizmu `try-catch` języka C++, sam jesteś odpowiedzialny za przeprowadzanie porządków.

Pobieranie od obiektu `CException` informacji o błędzie

Klasa `CException` posiada dwie funkcje składowe służące do odczytu informacji o przyczynie wyjątku: `ReportError()` oraz `GetErrorMessage()`. Funkcja `ReportError()` wyświetla okno komunikatu zawierające opis przyczyny wyjątku. Ponieważ większość aplikacji musi formatować komunikaty wyświetlane użytkownikom, ta funkcja zwykle jest używana jedynie podczas usuwania błędów programu. Oto przykład wykorzystania funkcji `ReportError()`:

```
CStdioFile file;
CFileException fe;

try
{
    file.Open("WiemZeTenPlikNieIstnieje.txt",
        CFile::typeText | CFile::modeReadWrite, &fe);
    file.Close();
}
catch(CFileException* pe)
{
    pe->ReportError();
}
```

W tym przykładzie użyto klasy `CFileException`. Ta klasa jest wykorzystywana przy zgłaszaniu wyjątków związanych z klasą `CFile` oraz jej klasami pochodnymi. Już za chwilę omówimy ją bardziej szczegółowo. Zwróć uwagę, że nie usuwamy obiektu wyjątku. Dzieje się tak, ponieważ obiekt wyjątku został skonstruowany na stosie, więc zostanie usunięty automatycznie, gdy znajdzie się poza zakresem.

Podczas gdy funkcja `ReportError()` wyświetla opis wyjątku, funkcja `GetErrorMessage()` zwraca tekstowy opis błędu. Podczas wywołania tej funkcji aplikacja musi dostarczyć wskaźnik `LPTSTR` do bufora znaków przeznaczonego na opis, o rozmiarze wystarczającym na pomieszczenie najdłuższego opisu. Po powrocie z funkcji można użyć opisu na przykład do sformatowania komunikatu błędu lub do zapisania go do pliku. Korzystając z poprzedniego przykład, oto jak można sformatować opis wyjątku `CFileException` w celu wyświetlenia go użytkownikowi:

```
CStdioFile file;
CFileException fe;

try
{
    file.Open("WiemZeTenPlikNieIstnieje.txt",
        CFile::typeText | CFile::modeReadWrite, &fe);
    file.Close();
}
catch(CFileException* pe)
{
    TCHAR szErrorMessage [CHAR_MAX];
    if (pe->GetErrorMessage(szErrorMessage,
        _countof(szErrorMessage)))
    {
        CString strErrorMessage;
        strErrorMessage.Format("Wystąpił błąd pliku: %s",
            szErrorMessage);
        AfxMessageBox(strErrorMessage);
    }
}
```

Wychwytywanie wyjątków kilku typów

Funkcje w bloku `catch` muszą czasem wylapywać wyjątki różnych typów. Na przykład, założmy, że stworzyłeś klasę `CValidatePtr` służącą do sprawdzania poprawności wskaźników. Jeśli ta klasa zgłosi wyjątek, powinien on zostać wychwycony w funkcji wywołującej. Co jednak zrobić, jeśli w tym samym bloku `try` wywoływana jest inna funkcja, zgłaszająca wyjątek innego typu? Można zareagować na dwa sposoby. Pierwsza metoda, przedstawiona na listingu 11.1, polega na zadeklarowaniu kilku bloków `catch`, gdzie każdy z bloków `catch` wychwytuje wyjątek odpowiedniego rodzaju.

Listing 11.1. Deklarowanie kilku bloków `catch`

```
CTestDlg::OnOk()
{
    try
    {
        CValidatePtrException::ValidatePtr(m_pTestPtr,
            RUNTIME_CLASS(CTestPtr));

        m_pTestPtr->DoSomething();
    }
    catch(CValidatePtrException* pe)
    {

```

```
        // zrób coś z tym typem wyjątku
        pe->Delete();
    }
    catch(CTestPtrException* pe)
    {
        // zrób coś innego z tym typem wyjątku
        pe->Delete();
    }
}
```

Druga metoda używana do wychwycenia wyjątków różnych typów pochodzących z tego samego bloku `try` polega na użyciu funkcji `IsKindOf()`. Ponieważ klasa `CException` definiuje makra `DECLARE_DYNAMIC` oraz `IMPLEMENT_DYNAMIC`, do wyznaczenia typu zgłoszonego wyjątku może być użyta funkcja `CObject::IsKindOf()`. Listing 11.2 zawiera przykład wykorzystania tej funkcji.

Listing 11.2. Przykład wykorzystania funkcji `IsKindOf()`

```
CTestDlg::OnOk()
{
    try
    {
        CValidatePtrException::ValidatePtr(m_pTestPtr,
            RUNTIME_CLASS(CTestPtr));

        m_pTestPtr->DoSomething();
    }
    catch(CException* pe)
    {
        if (pe->IsKindOf(RUNTIME_CLASS(CValidatePtrException)))
        {
            // zrób coś z tym typem wyjątku
            pe->Delete();
        }
        else if (pe->IsKindOf(CTestPtrException))
        {
            // zrób coś innego z tym typem wyjątku
            pe->Delete();
        }
    }
}
```

Definiowanie klas wyprowadzonych z klasy `CException`

Jak już wyjaśnialiśmy, ponieważ klasa `CException` nie udostępnia metody zdefiniowania przyczyny wyjątku, musisz wyprowadzić z niej klasę pochodną. Oto lista klas wyjątków występujących w MFC, wyprowadzonych z klasy `CException`:

```
CSimpleException  
CArchiveException  
CFileException  
CDaoException  
CDBException  
COleException  
COleDispatchException  
CInternetException
```

Choć wyprowadzenie własnej klasy z klasy `CException` nie jest trudne, jednak jedną z największych zalet korzystania z MFC jest korzystanie z już gotowego kodu. A jaka klasa będzie lepsza niż klasa specjalnie wyprowadzona z klasy `CException`? Tak więc, zanim pokażemy, w jaki sposób można wyprowadzić własną klasę wyjątków, spójrzmy, jak MFC robi to samo w przypadku klasy `CFileException`.

Klasa `CFileException`

Klasa `CFileException` jest używana do obsługi błędów związanych z klasą `CFile` i jej klasami pochodnymi. Wyjątek typu `CFileException` może być zgłoszony w różnych sytuacjach błędów, takich jak odwołanie do nieistniejącego pliku, podanie błędnej ścieżki dostępu czy odwołanie się do już używanego pliku.

Z każdym błędem obsługiwanym przez klasę `CFileException` powinien być powiązany łańcuch znaków, używany w funkcjach `CFileException::Dump()` oraz `AfxThrowFileException()`. Jednak projektanci tej klasy chcieli, by funkcje zgłaszające wyjątek `CFileException` mogły podawać jedynie wartość numeryczną oznaczającą przyczynę wyjątku. Te wartości numeryczne są zdefiniowane jako typ wyliczeniowy wewnątrz samej klasy `CFileException`. Ponieważ każdy element typu wyliczeniowego ma przypisaną wartość, w tej klasie jest zdefiniowana również tablica łańcuchów. Dzięki temu opis przyczyny błędu można znaleźć, używając wartości typu wyliczeniowego jako indeksu do statycznej tablicy napisów. Ponieważ ta metoda może być przydatna także we własnych klasach wyprowadzonych z klasy `CException`, na listingu 11.3 przytaczamy definicję typu wyliczeniowego oraz tablicę napisów.

Listing 11.3. *Struktura enum oraz statyczna tablica napisów*

```
enum {  
    none,                // bez błędu  
    generic,             // ogólny błąd  
    fileNotFound,        // nie odnaleziony plik  
    badPath,             // błędna ścieżka  
    tooManyOpenFiles,    // zbyt wiele otwartych plików  
    accessDenied,        // odmowa dostępu  
    invalidFile,         // błędny plik  
    removeCurrentDir,    // próba usunięcia bieżącej kartoteki  
    directoryFull,       // zbyt wiele plików w kartotece  
    badSeek,             // błąd przy ustawieniu wskaźnika plików  
    hardIO,              // błąd sprzętowy  
    sharingViolation,    // błąd wspólnego dostępu do pliku  
    lockViolation,       // próba zablokowania zablokowanego regionu  
    diskFull,            // brak miejsca na dysku  
    endOfFile            // osiągnięto koniec pliku  
};
```

```
static const LPCSTR rgpszCFileExceptionCause[] =
{
    "none",
    "generic",
    "fileNotFound",
    "badPath",
    "tooManyOpenFiles",
    "accessDenied",
    "invalidFile",
    "removeCurrentDir",
    "directoryFull",
    "badSeek",
    "hardIO",
    "sharingViolation",
    "lockViolation",
    "diskFull",
    "endOfFile"
};
```

Jak widać, każdej wartości typu wyliczeniowego odpowiada tekstowy opis w statycznej tablicy `rgpszCFileExceptionCause`. Tak więc tworząc i zgłaszając obiekt `CFileException`, można to uczynić w poniższy sposób:

```
throw new CFileException(CFileException::fileNotFound);
```

To bardzo dobry przykład sposobu definiowania rodzajów błędów specyficznych dla własnej klasy wyjątku. Jednak istnieje jeszcze lepszy sposób powiązania tekstowego opisu z wyjątkiem. W odniesieniu do poprzedniego przykładu nie podaliśmy jednego drobnego szczegółu: statyczna tablica napisów jest zdefiniowana jedynie dla konfiguracji przeznaczonych dla debuggowania. Innymi słowy, ta statyczna tablica jest zdefiniowana wewnątrz bloku `#ifdef _DEBUG/#endif`. Skąd więc klasa `CFileException` odczytuje opis błędu i w jaki sposób te opisy są powiązane z wartością `int` przekazywaną do konstruktora? Odpowiedź brzmi: za pomocą pliku zasobów. Z powodu konieczności lokalizowania wszystkich komunikatów wyświetlanych użytkownikowi, klasa `CFileException` przechowuje opisy błędów w pliku zasobów. Jeśli rzucisz okiem na definicję funkcji `CFileException::GetErrorMessage()`, zauważysz co następuje:

```
BOOL CFileException::GetErrorMessage(LPTSTR lpszError,
                                     UINT nMaxError, PUINT pnHelpContext)
{
    ASSERT(lpszError != NULL && AfxIsValidString(lpszError,
                                                  nMaxError));

    if (pnHelpContext != NULL)
        *pnHelpContext = m_cause + AFX_IDP_FILE_NONE;

    CString strMessage;
    CString strFileName = m_strFileName;
    if (strFileName.IsEmpty())
        strFileName.LoadString(AFX_IDS_UNNAMED_FILE);
    AfxFormatString1(strMessage,
        m_cause + AFX_IDP_FILE_NONE, strFileName);
    lstrcpyn(lpszError, strMessage, nMaxError);

    return TRUE;
}
```

Kilka pierwszych linii sprawdza poprawność adresu argumentu `lpstrError` oraz ustawia kontekst pomocy. Następnie pobierana jest nazwa pliku, do którego odnosi się wyjątek. Jeśli do konstruktora nie została przekazana nazwa pliku, z pliku zasobów ładowany jest łańcuch „nienazwany plik”.

Zwróć uwagę na linię wywołującą funkcję `AfxFormatString1()`. Ta funkcja formatuje obiekt `CString`, używając łańcucha z zasobów wskazywanego przez identyfikator zasobu przekazywany w drugim argumencie. Jak widać, używany jest napis wskazywany przez identyfikator `AFX_IDP_FILE_NONE`. To co dzieje się w wersji ostatecznej, jest podobne do tego, co dzieje się w wersji dla debuggowania. Jedyna różnica polega na tym, że w wersji dla debuggowania jako indeks do statycznej tablicy napisów używana jest wartość wyliczeniowa. W wersji ostatecznej wartość wyliczeniowa jest dodawana do wartości identyfikatora `AFX_IDP_FILE_NONE` w celu otrzymania wartości identyfikatora zasobu. W ten sposób w przypadku ostatecznych wersji aplikacji korzystających dynamicznie z biblioteki MFC, opisy błędów są zawarte w bibliotece DLL MFC. W przypadku ostatecznych wersji aplikacji statycznie połączonych z biblioteką MFC te same zasoby są wstawiane do pliku aplikacji.

Przeglądanie zasobów w plikach binarnych

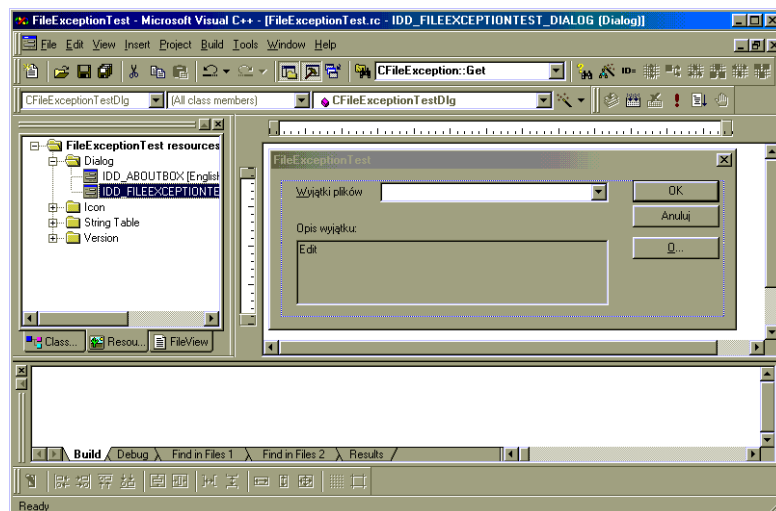
Jeśli chcesz przejrzeć zasoby pliku `.DLL` lub `.EXE`, możesz wykorzystać do tego Visual Studio. Na przykład, jeśli chcesz przejrzeć wspomniane zasoby opisów błędów w pliku `MFC42.DLL`, po prostu kliknij przycisk **Open** na pasku narzędzi, odszukaj plik w folderze `System32` i z rozwijanej listy **Open As** wybierz pozycję **Resources** (zasoby).

Przykładowy program CFileException

Oto demonstracyjny program przedstawiający klasę `CFileException` w działaniu. Program znajduje się na dołączonej do książki płytce CD-ROM, w kartotece `Rozdz11\FileExceptionTest`. Ponieważ widziałeś sposób zdefiniowania klasy `CFileException`, celem programu jest pokazanie, jak łatwe jest zgłaszanie i wychwytywanie wyjątków tego typu.

1. Zaczynij od użycia AppWizarda do stworzenia aplikacji opartej na oknie dialogowym; nazwij ją `FileExceptionTest`. Gdy zostaną utworzone pliki projektu, zmodyfikuj okno dialogowe `IDD_FILEEXCEPTIONTEST_DIALOG`, tak aby wyglądało podobnie jak na rysunku 11.2.
2. Po stworzeniu kontrolki okna dialogowego aplikacji użyj ClassWizarda do stworzenia zmiennej typu `CString` o nazwie `m_strFileExceptionDescription` dla pola opisu wyjątku w oknie dialogowym. Następnie stwórz zmienną typu `CComboBox` o nazwie `m_cboFileExceptions` dla rozwijanej listy Wyjątki plików.
3. Otwórz plik `FileExceptionTestDlg.cpp` i pod koniec funkcji `OnInitDialog()`, tuż przed instrukcją `return`, dopisz poniższy kod:

Rys. 11.2.
Okno dialogowe
FileExceptionTest
po dodaniu nowych
kontrolek


```
static struct
{
    int iException;
    char szException[42];
} FILE_EXCEPTIONS[] = {
    CFileException::none,           "Bez błędu",
    CFileException::generic,        "Ogólny błąd",
    CFileException::fileNotFound,   "Nie odnaleziony plik",
    CFileException::badPath,        "Błędna ścieżka",
    CFileException::tooManyOpenFiles, "Zbyt wiele otwartych \"plików\"",

    CFileException::accessDenied,   "Odmowa dostępu",
    CFileException::invalidFile,    "Błędny plik",
    CFileException::removeCurrentDir, "Próba usunięcia bieżącej kartoteki",
    CFileException::directoryFull,   "Zbyt wiele plików w kartotece",

    CFileException::badSeek,        "Błąd przy ustawianiu wskaźnika plików",
    CFileException::hardIO,         "Błąd sprzętowy",
    CFileException::sharingViolation, "Błąd wspólnego dostępu do pliku",

    CFileException::lockViolation,  "Próba zablokowania zablokowanego regionu",
    CFileException::diskFull,       "Brak miejsca na dysku",
    CFileException::endOfFile,      "Osiągnięto koniec pliku",
};

int iIndex;
for (int i = 0; i < sizeof FILE_EXCEPTIONS /
    sizeof FILE_EXCEPTIONS[0]; i++)
{
    iIndex = m_cboFileExceptions.AddString(
        FILE_EXCEPTIONS[i].szException);
    m_cboFileExceptions.SetItemData(iIndex,
        (DWORD)FILE_EXCEPTIONS[i].iException);
}
```

4. Następnie za pomocą ClassWizarda dodaj funkcję obsługi komunikatu `CBN_SELCHANGE` pochodzącego od rozwijanej listy (`IDC_COMBO1`). Ta funkcja wywoła funkcję `DisplayFileException()` za każdym razem, gdy z rozwijanej listy zostanie wybrana przyczyna błędu.

```
void CFileExceptionTestDlg::OnSelchangeCombo1()
{
    try
    {
        DisplayFileException();
        AfxMessageBox("Nigdy nie powinniśmy tu dojść!");
    }
    catch(CFileException* pe)
    {
        char sz[255];
        pe->GetErrorMessage(sz, 255);

        m_strFileExceptionDescription = sz;
        UpdateData(FALSE);

        pe->Delete();
    }
}
```

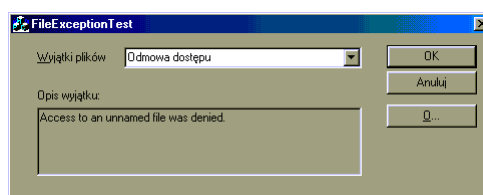
5. Teraz zaimplementuj funkcję `DisplayFileException()`. Jak widać, w tej funkcji po prostu używamy danych elementu pozycji listy (ustawionych w funkcji `OnInitDialog()`) w celu wyznaczenia rodzaju błędu, który powinien zostać zgłoszony w wyjątku.

```
void CFileExceptionTestDlg::DisplayFileException()
{
    int iIndex;
    if (CB_ERR != (iIndex = m_cboFileExceptions.GetCurSel()))
    {
        int iFileException =
            m_cboFileExceptions.GetItemData(iIndex);
        throw new CFileException(iFileException);
    }
}
```

6. Gdy w tym momencie zbudujesz i uruchomisz program, powinieneś ujrzeć widok podobny do pokazanego na rysunku 11.3.

Rys. 11.3.

*Demonstracyjna
aplikacja
FileExceptionTest
ilustruje zgłaszanie
i wychwytywanie
wyjątków typu
CFileException*

Definiowanie własnych klas wyprowadzonych z klasy CException

Teraz, gdy wiesz już, jak zdefiniowana jest klasa CFileException, nadszedł czas, aby spróbować wyprowadzić własne klasy z klasy CException. Zaczniemy od wyobrażenia sobie rzeczywistego scenariusza, w którym mógłbyś wykorzystać wyjątki. Załóżmy, że opracowujesz system sprzedaży posiadający kilka okien dialogowych dla obsługi klientów. Zgodnie z zasadami obiektowo zorientowanego programowania okno dialogowe obsługi klienta będzie zawierało wskaźnik do klienta tworzonego lub obsługiwanego w tym oknie. Gdy użytkownik zdecyduje się na zapisanie klienta, okno powinno wywołać funkcję UpdateData(TRUE), a następnie funkcję CCustomer::Save().

Analogicznie do techniki MFC polegającej na wykorzystaniu klasy CFileException dla wszystkich wyjątków związanych z klasą CFile, stwórzmy klasę wyjątków o nazwie CCustomerException (wyprowadzoną z klasy CException), używaną w powiązaniu z klasą CCustomer (listing 11.4).

Listing 11.4. Klasa wyjątku CCustomerException

```
const int CUSTOMER_EXCEPTION_STRING_RESOURCE = 1000

class CCustomerException : public CException
{
    DECLARE_DYNAMIC(CCustomerException)

public:
    CCustomerException(int iCause);
protected:
    int m_iCause;

public:
    enum
    {
        causeDuplicateCustomer = 0,
        causeInvalidTermsCode,
        causeInvalidSupplierCode
    }
public:
    virtual BOOL GetErrorMessage(LPTSTR lpszError,
        UINT nMaxError, PUINT pnHelpContext = NULL);
};
```

Zwróć uwagę na definicję const int CUSTOMER_EXCEPTION_STRING_RESOURCE. Będzie ona używana podobnie jak wartość AFX_IDP_FILE_NONE w funkcji CFileException::GetErrorMessage(). Innymi słowy, do tej wartości będzie dodawana zmienna składowa m_iCause, zaś wynik będzie wykorzystywany podczas działania programu jako identyfikator zasobu zawierającego opis przyczyny błędu.

Funkcje używające klasy CCustomer mogą teraz po prostu wychwytywać wyjątki typu CCustomerException i wywoływać ich funkcje składowe w celu wyświetlenia lub pobrania przyczyny błędu.

```

CCustomerMaintenanceDlg::OnOK()
{
    try
    {
        if (UpdateData(TRUE))
        {
            m_pCustomer->Save();
            CDialog::OnOK();
        }
    }
    catch (CCustomerException *pe)
    {
        TCHAR szErrorMessage[CHAR_MAX];
        if (pe->GetErrorMessage(szErrorMessage, _countof(szErrorMessage)))
        {
            AfxMessageBox(strErrorMessage);
        }

        pe->Delete();
    }
}

```

Najpierw jednak omówmy kilka problemów powstających przy tym podejściu. Po pierwsze, musiałbyś stworzyć nową klasę wyjątku dla każdej klasy w systemie, która może zgłaszać wyjątki. W bardzo dużym systemie daje to ogromną liczbę klas i plików, które trzeba konserwować. Po drugie, jeśli dla każdego wyjątku zostałaby stworzona inna klasa, różniąca się jedynie zawartością struktury `enum`, z pewnością nie byłoby to zgodne z zasadami programowania obiektowego. Innymi słowy, powinieneś deklarować nowe typy klas tylko wtedy, gdy nie istnieją klasy zawierające potrzebne funkcje. Tak więc musi istnieć lepszy sposób definiowania wyjątków dla całego systemu, nie wymagający tworzenia osobnej klasy dla każdego typu wyjątku. Na szczęście taki sposób istnieje i jest w dodatku bardzo prosty.

Zacznij od przyjrzenia się klasie, która została wyprowadzona z klasy `CException`, czyli klasie `CSimpleException`. Mówi się o niej, że jest wyjątkiem „zależnym od zasobów”, gdyż jest oparta na łańcuchach napisów w zasobach. Jednak konieczne jest przejście przez kolejny poziom abstrakcji. Mimo że klasa `CSimpleException` deklaruje zmienną składową zawierającą identyfikator łańcucha w zasobach, jednak nie posiada funkcji ustawiającej wartość tego identyfikatora. Dopiero klasa `CUserException` (wyprowadzona z `CSimpleException`) posiada konstruktor, w którym jako jeden z parametrów jest przekazywany identyfikator łańcucha w zasobach. W ten sposób, gdy zostanie wywołana funkcja `GetErrorMessage()` (dziedziczona z klasy bazowej `CSimpleException`), ładowany jest właściwy zasób reprezentujący przyczynę wyjątku. Listing 11.5 przedstawia implementację funkcji `CSimpleException::GetErrorMessage()`.

Listing 11.5. Implementacja funkcji `CSimpleException::GetErrorMessage()`

```

BOOL CSimpleException::GetErrorMessage(LPTSTR lpszError, UINT
nMaxError,
    PUINT pnHelpContext)
{
    ASSERT(lpszError != NULL && AfxIsValidString(lpszError,
nMaxError));

```

```

        if (pnHelpContext != NULL)
            *pnHelpContext = 0;

        // Jeśli nie załadowaliśmy naszego łańcucha (na przykład w
        // aplikacji konsoli), zwróć pusty łańcuch i wartość FALSE

        if (!m_bInitialized)
            InitString();

        if (m_bLoaded)
            lstrcpyn(lpszError, m_szMessage, nMaxError);
        else
            lpszError[0] = '\\0';

        return m_bLoaded;
    }

    void CSimpleException::InitString()
    {
        m_bInitialized = TRUE;
        m_bLoaded = (AfxLoadString(m_nResourceID,
            m_szMessage, _countof(m_szMessage)) != 0);
    }

```

Teraz zamiast tworzyć nową klasę wyjątku dla każdej klasy potrafiącej zgłaszać wyjątki, aplikacja może tworzyć obiekt klasy `CUserException`, podając mu identyfikator łańcucha w zasobach i zgłaszać go jako wyjątek. Aby zobaczyć, jak łatwo to zaimplementować, spójrzmy na kod ilustrujący dwie przykładowe klasy mogące zgłaszać wyjątki: `CCustomer` oraz `CSupplier`, ponieważ `CUserException` wykonuje za nas większość pracy. Wszystko co musisz zrobić to zdefiniowanie przyczyn wyjątków w klasach `CCustomer` i `CSupplier`. Kod mógłby wyglądać następująco:

```

class CCustomer : public CObject
{
    ...
public:
    enum
    {
        causeDuplicateCustomer = 1000,
        causeInvalidTermsCode = 1001,
        causeInvalidSupplierCode 1002
    };
    ...
};

class CSupplier : public CObject
{
    ...
public:
    enum
    {
        causeDuplicateSupplier = 2000,
        causeInvalidDiscountRate = 2001,
    };
    ...
};

```

Przy tym podejściu, do wychwycenia wszystkich rodzajów wyjątków w aplikacji wystarczy tylko pojedyncza klasa wyjątku. W tym momencie musisz jeszcze tylko stworzyć łańcuchy w zasobach z identyfikatorami zgodnymi z identyfikatorami zdefiniowanymi w strukturach enum poszczególnych klas. Funkcja `CCustomerMaintenanceDlg::OnOK()` z poprzedniego przykładu teraz wygląda następująco:

```
CCustomerMaintenanceDlg::OnOK()
{
    try
    {
        if (UpdateData(TRUE))
        {
            m_pCustomer->Save();
            CDialog::OnOK();
        }
    }
    catch(CUserException *pe)
    {
        TCHAR szErrorMessage[CHAR_MAX];
        if (pe->GetErrorMessage(szErrorMessage,
            _countof(szErrorMessage)))
        {
            AfxMessageBox(strErrorMessage);
        }

        pe->Delete();
    }
}
```

Zaawansowane techniki obsługi wyjątków

Jak dotąd poznaliśmy koncepcję stosowania obsługi wyjątków, składnię związaną z ich zgłaszaniem i wychwytywaniem oraz kilka klas MFC sprawiających, że wszystko to jest bardzo proste. Jednak mimo iż poznaliśmy podstawy, pozostaje kilka bardzo ważnych zagadnień.

Powiedzmy, że funkcja A wywołuje funkcję B, która z kolei wywołuje funkcję C. Czy to, że funkcja C może zgłosić wyjątek danego typu, oznacza, że funkcja B powinna go wychwycić, nawet jeśli nie wie lub nie potrafi go obsłużyć? Jak kod powinien zostać podzielony ze względu na bloki `try` i `catch`? Czy ze zgłaszaniem wyjątków z funkcji wirtualnych wiążą się jakieś szczególne sytuacje? Gdy poznaliśmy już podstawy obsługi wyjątków w MFC, zajmijmy się wspomnianymi zagadnieniami, zagłębiając się nieco bardziej w mechanizm działania obsługi wyjątków, dążąc do tego, by nasz kod stał się jeszcze bardziej zwarty.

Decydowanie, która funkcja powinna wychwycić wyjątek

W tym momencie wiesz już, jak wychwycić wyjątek zgłaszany przez wywoływaną funkcję i wiesz także, w jaki sposób sterowanie przechodzi do kolejnych funkcji na stosie wywołań aż do napotkania odpowiedniego bloku `catch`. Pytanie więc brzmi: czy blok `try` powinien wychwytywać wszystkie możliwe wyjątki, które mogą być zgłaszane przez funkcje wywoływane wewnątrz bloku? Odpowiedź brzmi: nie. Jak już wspomnieliśmy, dwie z największych zalet korzystania w aplikacji z obsługi wyjątków wiążą się ze zmniejszeniem ilości kodu i mniejszym wysiłkiem przy jego konserwacji. Ilustruje to listing 11.6.

Listing 11.6. *Zalety korzystania z obsługi wyjątków*

```
#include <iostream.h>

int main()
{
    try
    {
        PerformWork();
        cout << "Program zakończył działanie bez problemów.";
    }
    catch(char* szException)
    {
        cout << szException;
    }

    return 0;
}

void PerformWork()
{
    try
    {
        char* pBuffer;
        GetBuffer(&pBuffer, 512);
        cout << pBuffer;
    }
    catch(char* szException)
    {
        throw szException;
    }
}

void GetBuffer(char** ppBuffer, unsigned int uiSize)
{
    *ppBuffer = NULL;
    *ppBuffer = new char(uiSize);
    if (NULL == *ppBuffer)
    {
        throw "Błąd pamięci: Nie powiodła się alokacja pamięci.";
    }
}
```

Jak widać na listingu 11.6, funkcja `PerformWork()` wychwytuje ewentualny wyjątek zgłaszany przez funkcję `GetBuffer()`, mimo że nie może z tym wyjątkiem zrobić nic innego poza zgłoszeniem go dalej. Funkcja `main()` wychwytuje ponownie zgłoszony wyjątek i rzeczywiście go obsługuje (w tym wypadku po prostu wyświetlając komunikat błędu). Oto kilka powodów, dla których funkcje jedynie zgłaszające wyjątki dalej nie powinny ich wychwytywać:

- ◆ Ponieważ funkcja niczego nie robi z wychwyconym wyjątkiem, blok `catch` w takiej funkcji jest zwyczajnie nadmiarowy. Oczywiście, nigdy nie powinno się tworzyć kodu tylko dlatego, że można to robić.
- ◆ Jeśli zmieniłby się typ wyjątku zgłaszanego przez funkcję `GetBuffer()`, musiałbyś wrócić i zmienić zarówno funkcję `main()`, jak i `PerformWork()`. Wiąże się to więc ze zwiększonymi kosztami konserwacji aplikacji.
- ◆ Wielokrotne dalsze zgłaszanie wyjątków w dużej aplikacji może obniżyć wydajność systemu. Dzieje się tak, ponieważ w celu zwykłego przekazania wyjątku dalej konieczne jest wywoływanie bloku `catch` w każdej funkcji na stosie wywołań.

Ponieważ C++ automatycznie przechodzi w górę stosu wywołań aż do napotkania funkcji będącej w stanie wychwycić wyjątek, funkcje pośrednie mogą ignorować te wyjątki, których nie potrafią przetworzyć. Przypomnij sobie także, że jeśli nie zostanie znaleziona funkcja z odpowiednim blokiem `catch`, działanie aplikacji zostaje przerwane.

Wybór kodu przeznaczonego do umieszczenia w bloku `try`

Określenie, jaki kod powinien znaleźć się w bloku `try`, często jest jedynie stylistycznym zagadnieniem. Zwykle w bloku `try` umieszcza się tylko ten kod, którego wykonanie może spowodować zgłoszenie wyjątku. Jednak wielu programistów w celu zachowania czytelności umieszcza w bloku `try` prawie cały kod funkcji. Tak więc często zdarza się napotkać kod w rodzaju poniższego:

```
void SomeClass::SomeFunction(CWnd* pWnd)
{
    try
    {
        CString strWindowText;
        pWnd->GetWindowText(strWindowText);

        m_pRecord->Save(strWindowText);

        ...
    }
    catch(CException *pe)
    {
        pe->ReportError();
        pe->Delete();
    }
}
```

Jak widać, w funkcji `SomeClass::SomeFunction()` dwie pierwsze linie kodu definiujące obiekt `CString` i pobierające tytuł okna nie mają żadnego wpływu na to, czy funkcja `Save()` zgłosi wyjątek. Tak więc te dwie linie kodu mogą zostać umieszczone przed blokiem `try`:

```
void SomeClass::SomeFunction(CWnd* pWnd)
{
    CString strWindowText;
    pWnd->GetWindowText(strWindowText);

    try
    {
        m_pRecord->Save(strWindowText);

        ...
    }
    catch(CException *pe)
    {
        pe->ReportError();
        pe->Delete();
    }
}
```

Jednak jak już wspominaliśmy, w rzeczywistości jest to jedynie stylistyczna zmiana. Choć umieszczenie całego kodu wewnątrz bloku `try` może poprawić jego czytelność, jednak obie techniki są równie poprawne.

Wybór kodu przeznaczonego do umieszczenia w bloku `catch`

Jednym kodem, który powinien pojawić się w bloku `catch`, jest kod, który przynajmniej częściowo przetwarza wyjątek. Na przykład, w przypadku gdy funkcja wychwytuje wyjątek, powinna zrobić co może w celu jego obsłużenia, a następnie zgłosić wyjątek dalej w celu jego dalszej obróbki. Scenariusz ilustrujący takie podejście jest zawarty na listingu 11.7.

Listing 11.7. *Przetwarzanie wyjątku*

```
CMyDialog::OnOK()
{
    try
    {
        m_pDoc->SaveInvoice(*m_pInvoice);
        CDialog::OnOK();
    }
    catch(CException *pe)
    {
        pe->ReportError();
        pe->Delete();
    }
}
```

```
CMyDoc::SaveInvoice(CInvoice const& rInvoice)
{
    try
    {
        m_pDB->Commit();

        m_pDB->SaveInvoiceHdr(rInvoice->GetHeader());
        m_pDB->SaveInvoiceDtl(rInvoice->GetDetail());

        m_pDB->Commit();

        SetModifiedFlag(TRUE);
    }
    catch(CDBException* pe)
    {
        m_pDB->Rollback();

        throw pe;
    }
}
```

W listingu 11.7 do wprowadzania zgłoszeń służy dialog `CMyDialog`. Przed wywołaniem funkcji `OnOK()`, dialog próbuje użyć osadzonego obiektu dokumentu (`m_pDoc`) w celu zapisania zgłoszenia. Jeśli funkcja `SaveInvoice()` zgłosi wyjątek, funkcja `CMyDialog::OnOK()` wychwyci go i wyświetli komunikat błędu. W przeciwnym wypadku okno dialogowe zostaje zamknięte (jako że zgłoszenie zostało zapisane).

Ten rodzaj zgłaszania i wychwytywania widziałeś już w tym rozdziale nie raz. Przyjrzyj się jednak funkcji `CMyDoc::SaveInvoice()`. Ta funkcja wywołuje funkcję `Commit()`, zapisuje dane, a następnie ponownie wywołuje funkcję `Commit()`. Spójrz teraz na blok `catch`. Zanim funkcja ponownie zgłosi wyjątek, wywołuje funkcję `Rollback()` w celu anulowania niepełnych zmian dokonanych w bazie danych. Jest to właśnie przykład funkcji wychytującej wyjątek, wykonującej pewne wewnętrzne porządki, a następnie ponownie zgłaszającej wychwycony wyjątek.

Zgłaszanie wyjątków w funkcjach wirtualnych

Zgłaszanie wyjątków w funkcjach wirtualnych może być zagmatwane. Jak zawsze w przypadku przesłonięcia funkcji wirtualnej, nigdy nie powinieneś robić niczego, czego nie mógłby obsłużyć wcześniej stworzony kod. Innymi słowy, powiedzmy, że masz deklarację klasy taką jak na listingu 11.8.

Listing 11.8. Zgłaszanie wyjątku w funkcji wirtualnej

```
class CTest
{
    ...

public:
    virtual void DoSomething(); // zgłasza wyjątek CTestException

    ...
}
```

```
class CTestException : public CException
{
    ...

public:
    void LogException();

    ...
};

CSomeClass::SomeFunction(CTest* pTest)
{
    ...
    try
    {
        pTest->DoSomething();
    }
    catch(CTestException *pe)
    {
        pe->LogException();
        pe->Delete();
    }
    ...
}
```

Na listingu 11.8 wyjątek został wyprowadzony z klasy bazowej `CException`. Klasa pochodna ma możliwość zapisu wyjątku do pliku w wyniku wywołania funkcji `LogException()`. Tak więc `CSomeClass::SomeFunction()` umieszcza wywołanie funkcji `DoSomething()` w bloku `try` w celu wychwycenia ewentualnego wyjątku `CTestException`.

Co się teraz stanie, jeśli inny programista wyprowadzi nową klasę z klasy `CTest`, przesłoni jej wirtualną funkcję składową `DoSomething()` i zechce zgłosić wyjątek innego typu? Odpowiedź jest prosta. Jeśli wyjątek będzie wyprowadzony z klasy udokumentowanej jako klasa wyjątku zgłaszanego przez funkcję `DoSomething()`, nie ma problemu. Innymi słowy, cały istniejący kod działa tak jak dotychczas. Jeśli jednak nowa implementacja funkcji `DoSomething()` zgłasza wyjątek nie udokumentowany podczas tworzenia kodu korzystającego z oryginalnej funkcji `DoSomething()`, musisz się cofnąć i zmodyfikować cały istniejący kod wywołujący tę funkcję. W przeciwnym razie ryzykujesz załamanie istniejącego kodu w momencie zgłoszenia wyjątku nowego typu. Takie załamanie kodu ilustruje listing 11.9.

Listing 11.9. Zgłaszanie nieudokumentowanego wyjątku

```
class CNewTest : public Ctest
{
    ...

public:
    // zgłasza wyjątek CNewTestException
    virtual void DoSomething();

    ...
};
```

```
CSomeClass::SomeFunction(CTest* pTest)
{
    try
    {
        pTest->DoSomething();
    }
    catch(CTestException *pe)
    {
        pe->LogException();
        pe->Delete();
    }
}
```

Teraz, gdy zostanie wywołana funkcja `CSomeClass::SomeFunction()` ze wskaźnikiem do obiektu `CNewTest` i funkcja `DoSomething()` zgłosi wyjątek, nie zostanie on wychwycony. Jedną z największych zalet C++ jest możliwość dodawania nowego kodu bez konieczności przepisywania kodu już istniejącego. Jednak w tym przypadku istniejący kod uległby załamaniu. Powodem jest to, że funkcja `DoSomething()` była udokumentowana jako zgłaszająca wyjątki jednego typu, zaś wersja przesłonięta zgłasza wyjątki innego typu. Na szczęście istnieją dwa sposoby rozwiązania tego problemu.

Gdy przesłaniasz funkcję udokumentowaną jako zgłaszająca wyjątki pewnego typu i chcesz zgłosić inny rodzaj wyjątku, zgłoś wyjątek wyprowadzony z oryginalnie zgłaszanego wyjątku. Na listingu 11.9 oznacza to, że ponieważ funkcja `DoSomething()` była oryginalnie udokumentowana jako zgłaszająca wyjątki typu `CTestException`, funkcja `CNewTest::DoSomething()` powinna zgłaszać wyjątki jedynie tej klasy lub jej klasy pochodnej.

Innym sposobem rozwiązania tego problemu w klasie wywołującej jest ogólne wychwytywanie wyjątków tego typu, który stanowi klasę bazową dla wszystkich wyjątków w systemie. Następnie funkcja wywołująca może użyć funkcji `IsKindOf()` w celu sprawdzenia typu danego wyjątku. To podejście powinno być stosowane zwłaszcza wtedy, gdy projektujesz klasę zawierającą funkcje, o których wiesz, że zostaną przesłonięte. Listing 11.10 przedstawia lepszy sposób obsługi wyjątków niż przykład z listingu 11.9.

Listing 11.10. Wychwytywanie wyjątku reprezentującego klasę bazową dla wszystkich innych rodzajów wyjątków

```
class CTest
{
    ...

public:
    // W przypadku błędu funkcja DoSomething() zgłasza
    // wyjątek CTestException (wyprowadzony z CException)
    virtual void DoSomething(); // zgłasza CException

    ...
}

class CTestException : public CException
{
    ...
}
```

```
public:
    void LogException();

    ...
};

class CNewTest : public Ctest
{
    ...

public:
    // W przypadku błędu funkcja DoSomething() zgłasza
    // wyjątek CNewTestException (NIE wyprowadzony z CException)
    virtual void DoSomething();
    ...
};

CSomeClass::SomeFunction(CTest* pTest)
{
    ...
    try
    {
        pTest->DoSomething();
    }
    catch(CTestException *pe)
    {
        pe->LogException();
        pe->Delete();
    }
    catch(CException *pe)
    {
        TCHAR szErrorMessage[512];
        if (pe->GetErrorMessage(szErrorMessage,
            _countof(szErrorMessage)))
        {
            // Wywołaj globalną funkcję zapisującą
            // wyjątki do pliku dziennika, przekazując
            // jej komunikat szErrorMessage, dzięki czemu
            // do dziennika zostaną zapisane wszystkie wyjątki
        }

        pe->Delete();
    }
}
```

Podsumowanie

Jak widziałeś w tym rozdziale, składnia obsługi wyjątków jest prosta, klasy wyjątków MFC nie są skomplikowane, zaś implementacja obsługi wyjątków we własnej aplikacji sprowadza się po prostu do wcześniejszego zdefiniowania odpowiednich funkcji. To, co sprawia, że obsługa wyjątków jest tak przydatna, to nie prosta składnia czy rozbudowana koncepcja dziedziczenia klas C++. To właśnie konsekwentne używanie wyjątków w aplikacji oraz płynące z tego korzyści sprawiają, że obsługa wyjątków jest ważnym narzędziem przy tworzeniu aplikacji stabilnych i posiadających pełną kontrolę błędów.